

Sygn. akt I Ns 1427/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie :

Przewodnicząca : Sędzia SR Małgorzaty Nowak

Protokolant : st. sekr. sąd. Sylwia Domańska

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2017 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z wniosku **P. K.**

z udziałem **M. K. (1), G. K., K. H. (1), H. H., A. M. (1), M. H. i H. Z.**

o zasiedzenie

postanawia :

1. oddalić wniosek;
2. ustalić, że każdy z uczestników ponosi we własnym zakresie koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt I Ns 1427/14

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 24 września 2014 roku wnioskodawca P. K. wniósł o stwierdzenie zasiedzenia z dniem 17 sierpnia 1982 roku pasa gruntu usytuowanego pomiędzy nieruchomością stanowiącą współwłasność P. K. , G. K. i M. K. (1) położonej w Z. przy uli. (...) (...), oznaczoną numerem (...)a nieruchomością stanowiącą współwłasność M. H., A. M. (1) , H. Z. , K. H. (1) i H. H. położonej w Z. przy ul. (...) , oznaczonej (...).

W uzasadnieniu żądania wnioskodawca wskazał, że małżonkowie J. i H. K., nabyli aktem notarialnym w dniu 16 sierpnia 1952 roku od A. O. nieruchomość , którą następnie darowali w 1996 roku J. i G. K. . Przez cały czas nabycia nieruchomości przez J. i H. K. , a także ich następców prawnych posiadali pas ziemi będący przedmiotem wniosku , który użytkowali i gospodarowali prowadząc działalność ogrodniczą . Na pasie tej ziemi urządzono utwardzoną drogę na cele komunikacji wewnętrznej tj do dowozu opału i ziemi do szklarni . Była tam również wybudowana studnia głębinowa wraz z pompą oraz założona kanalizacja odpływowa. W latach 1980 –tych założono gazociąg . Sporny pas ziemi został ogrodzony początkowo płotem drewnianym , a następnie płotem z siatką .

(wniosek k 2-3)

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2015 roku sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestników K. H. (1) , A. M. (1) , M. H. i H. Z. jako współwłaścicieli działki nr (...).

(postanowienie k 48)

Pismem z dnia 3 września 2015 roku wnioskodawca wniósł w trybie art. 508 § 2 kpc o wyznaczenie innego sądu do rozpoznania sprawy , a postanowieniem z dnia 27 listopada 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił ten wniosek .

(wniosek k 44, postanowienie k 68)

Uczestnicy postępowania M. K. (1) i G. K. przyłączyły się do wniosku .

Uczestnicy K. H. (1) , H. H. , A. M. (1) , M. H. i H. Z. wnieśli o oddalenie wniosku . W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazali , że przed tutejszym sądem toczyło się postępowanie w sprawie I Ns 182/04 o rozgraniczenie nieruchomości , gdzie została ustalona przez sąd granica spornych nieruchomości . Przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi została również zakończona sprawa z powództwa obecnego wnioskodawcy o złożenie oświadczenia woli o przeniesienie własności nieruchomości w trybie art. 231 kc .

(pismo 72-75)

W piśmie z dnia 9 grudnia 2016 roku pełnomocnik wnioskodawcy podtrzymał wniosek co do zasiedzenia spornego pasa gruntu , podnosząc , że w okresie od 31 maja 1999 roku do 22 marca 2000 roku geodeta P. W. wykonywał rozgraniczenie nieruchomości w trybie administracyjnym i operat ten został załączony do sprawy o I Ns 510/00 o rozgraniczenie i w sprawie tej wykorzystany . Do opracowania przyjęto punkty graniczne według mapy i ewidencji wynikające z mapy podziału nr(...)z dnia 13 marca 1970 roku , z pominięciem zmodernizowanej i obowiązującej od 1996 roku ewidencji gruntów . Podstawą przyjęcia mapy z 1970 roku był fakt , że na jej podstawie założono księgę wieczystą kw (...) , natomiast w znajdującym się w Starostwie Powiatowym w Z. zarysie pomiarowym z lat 1936-1938 granica między nieruchomością A. O. (nieruchomość była następnie J. K. (1)) i W. K. (później H.) była oznaczona jako sporna . Księga wieczysta Kw (...) została założona w 1984 roku na podstawie mapy (...) i nie zawiera operatu , nie zawiera dokumentów potwierdzających własność , a księga wieczysta nie uwzględnia przebiegu granicy działki nr (...) oraz jej stanu prawnego uregulowanego w kw (...) , która to księga została założona już w 1965 roku . Operat rozgraniczenia nieruchomości 031- (...) biegłego E. O. bezkrytycznie przyjmuje punkty (...) z opracowania geodety W. , a w jej opracowaniu pominięto roboty archiwalne w postaci mapy (...) , która to mapa została wykonana bez badania ksiąg wieczystych nieruchomości sąsiednich , w tym kw (...) , a została wykonana w 1970 roku dla potrzeb prowadzonego w sprawie postępowania I Ns 239/69 o zniesienie współwłasności i dział spadku pomiędzy K. i S. małż. H. , L. K. i W. M. (1). Przyjęte w rozgraniczeniu punkty 260-214-213-903 powodują niedopuszczalny uskok między nową granicą działki (...) , a południową granicą działki (...) , która jest częścią kw (...) . Przyjęcie granicy ustalonej przez biegłego O. w sprawie I Ns 182/04 narusza stan prawny wynikający z kw (...) i nie uwzględnia spokojnego posiadania realizowanego przez ogrodzenie między działkami (...) .

(pismo k 9 grudnia 2016 roku k 140-141)

Na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 roku pełnomocnik wnioskodawcy podtrzymał żądania w zakresie zasiedzenia pasa gruntu ustalonego w postępowaniu rozgraniczeniowym , z tym , że wskazał na termin jego zasiedzenia z dniem 1 stycznia 1985 roku , a orzeczenie o zasiedzeniu tego pasa gruntu przez G. i J. małżonków K. to obraz stanu prawnego nieruchomości na 1982 rok , co może dać podstawę osądu czy sprawa o rozgraniczenie pod kątem oceny stanu prawnego nieruchomości została przeprowadzona z wykorzystaniem wszelkich dowodów .

(pismo k 140-141, protokół z rozprawy k 191)

Tak wywiedzione argumenty za wnioskiem o zasiedzenie spotkały się z kolei z przeciwną argumentacją uczestników , którzy w oparciu o treść art. 365 kpc wywodzą , że prawomocnym orzeczeniem zapadłym w sprawie I Ns 182/04 są związane także inne sądy w zakresie tego , co stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia . Niedopuszczalne jest więc kwestionowanie ustaleń stanowiących przedmiot takiego rozstrzygnięcia .

(pismo k 144-145)

Na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 roku pełnomocnik uczestników K. H. (1), H. H., A. M. (1) , M. H. i H. Z. wniósł o odrzucenie wniosku jako niedopuszczalnego wobec powagi rzeczy osądzonej , ewentualnie wniósł o oddalenie wniosku i zasądzenie kosztów postępowania .

(protokół rozprawy k 191)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Działka nr (...) o powierzchni 0,3359 ha była ujawniona w pierwszym rejestrze ewidencji gruntów miasta Z. jako działka położona w Z. ul. (...) ,gdzie jako współwłaściciele byli ujawnieni L. K. , Z. S. , K. C. , J. P. , W. M. (1) . Działka nr (...) o powierzchni 0,2286 ha była położona w Z. przy ul. (...) , a władającymi tym gruntem był wpisany J. K. (1).

Postanowieniem Sądu Powiatowego w Z. z dnia 31 marca 1971 roku wydanym w sprawie Ns 239/69 sąd dokonał zniesienia współwłasności i działu spadku nieruchomości położonej w Z. przy ulicy (...) poprzez przyznanie K. i S. małżonkom H. działki nr (...) o obszarze 0,3359 ha , a działki nr (...) o obszarze 0,5427 ha i działkę nr (...) o obszarze 1,0949 ha L. K. i W. M. (2) . W 1979 roku w rejestrze ujawniono jako współwłaścicieli działki nr (...) S. i K. H. (2)

Na działkę nr (...) została założona w dniu 11 stycznia 1984 roku księga wieczysta kw (...) . W dniu 24 października 1974 roku zmarł S. H. , a 18 kwietnia 2005 roku zmarła K. H. (2) . Do spadku po nich zostały powołane ich dzieci H. Z. , J. H. i M. H. . Z kolei po J. H. , zmarłym w dniu 24 października 2008 roku prawa spadkowe nabyły H. H. , K. H. (1) i A. M. (2) .

(akta kw 20790 : postanowienie o dział spadku i zniesienie współwłasności k 3, postanowienia spadkowe k 8, 13, 32 , pismo Starostwa Powiatowego k 119)

Na działkę nr (...) została założona w dniu 15 lipca 1055 roku księga wieczysta kw (...) , jako ciąg dalszy repertorium hipotecznego (...) miejscowości Z. „ K. „ w związku z umową sprzedaży udziału A. O. wynoszącego 1/2 część na rzecz J. K. (1) z dnia 16 sierpnia 1952 roku Rep Nr II - (...) . Umową darowizny z dnia 28 sierpnia 1996 roku udział w 1/2 nieruchomości objętej kw (...) został darowany przez J. i H. małżonków K. J. i G. małżonkom K. . Postanowieniem z dnia 20 listopada 2003 roku sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie I Ns 1061/02 stwierdził ,że G. i J. małżonkowie K. nabyli przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1985 roku udział wynoszący 1/2 części nieruchomości objętych kw (...) tj działek nr (...) o łącznym obszarze 1,9437 ha .

J. K. (2) zmarł 20 listopada 2009 roku , a spadek po nim nabyła żona G. K. oraz dzieci P. K. i M. K. (2) po 1/3 części spadku każdy z nich .

(akta kw 172 : postanowienie k 1, umowa darowizny k 21-26, postanowienie k 47(poświadczenie dziedziczenia Rep (...) k 6 ,)

W 1984 roku zostało przeprowadzone odnowienie ewidencji gruntów , w wyniku której zmianie uległy numery działek oraz ich powierzchnia . Działka o dawnym nr(...) została nazwana działką nr (...) o obszarze 0,2743 ha , natomiast działka nr (...) to obecnie działka nr (...) o obszarze 0,2951 ha .

W wyniku operatu rozgraniczeniowego wykonanego przez geodetę E. O. powstały działki nr (...) o powierzchni 0,3339 ha i działka nr (...) o obszarze 0,2355 ha . W zasobach geodezyjnych znajduje się mapa nr (...).

(pismo Starostwa Powiatowego w Z. k 119)

Działki o numerach (...) sąsiadują ze sobą i rozciągają się od ulicy (...) do ulicy (...) . Na obydwie działki prowadzi obecnie wjazd od obydwu ulic. Od ulicy (...) znajdują się zabudowania mieszkalne .

Od końca lat pięćdziesiątych obydwie działki oddzielone były częściowo drewnianym płotem . Od lat 1950/60tych pomiędzy właścicielami tych działek był spór co do przebiegu granicy . Początkowo płot stał w innym miejscu niż obecnie i przylegał do lewego narożnika budynku , w którym zamieszkiwał L. K. . Płot przechylał się i był naprawiany . Przy okazji tych napraw zmieniało się jego położenie . Płot rozciągał się na długość około 4 – 12 metrów w stronę ulicy (...) . Do 1985-1986 roku dalej w stronę ulicy (...) nie było żadnego ogrodzenia . Od końca drewnianego ogrodzenia prostopadle do niego w kierunku nieruchomości państwa H. biegło drewniane ogrodzenie z drewnianą bramą , które dochodziło do drewnianej stodoły . Stodoła i to poprzeczne ogrodzenie zostały rozebrane w 1982 roku .

Na działce państwa K. przy granicy w odległości 1 metra stały szklarnie . Wzdłuż linii szklarni od ulicy (...) znajdowała się droga , którą można było przejechać przez podwórko obu nieruchomości do ulicy (...) . Z drogi tej korzystał zarówno L. K. jak i inne osoby , jeździły nią traktory , wozy i rolwagi . Droga nie była utwardzona . W latach 1985-1986 stary drewniany płot uległ zniszczeniu i państwo K. postawili nowe ogrodzenie częściowo z siatki , które ciągnęło się wzdłuż do ulicy (...) . Przy okazji prowadzenia szklarni K. K. (4) wysypywał na drogę szlakę pochodzącą z kotłowni ogrzewającej szklarnie .

Przed Sądem Rejonowym w Zgierzu pod sygnaturą akt I Ns 510/00 , a następnie I Ns 182/04 toczyła się sprawa z wniosku J. H. , M. H., H. Z. i K. H. (2) o rozgraniczenie pomiędzy działkami nr (...) położonymi w Z. , dla których są urządzone księgi wieczyste Kw (...) i Kw (...) . Postanowieniem z dnia 11 października 2005 roku Sąd ustalił , że granica pomiędzy nieruchomością stanowiącą współwłasność J. H. , M. H. i H. Z. położoną w Z. przy ul. (...) , oznaczoną numerem (...) , dla której w Sądzie Rejonowym w Zgierzu prowadzona jest kw (...) , a nieruchomością objętą małżeńską wspólnością ustawową J. K. (2) i G. K. , położoną w Z. przy ul. (...) , oznaczoną numerem (...) , dla której w Sądzie Rejonowym w Zgierzu prowadzona jest kw (...) przebiega poprzez punkty (...) (na linii koloru czerwonego) oraz punkty 6-7-8-9-10-11-12-13-14-15 (na linii koloru zielonego) zaznaczonej na szkicu granicznym sporządzonym przez geodetę E. O. w dniu 29 października 2001 oznaczonym l.ks.rob. (...) . Sąd ustalił granicę między działkami (...) odzwierciedlającej stan prawny obydwu nieruchomości . Stan ten odbiegał od stanu faktycznego władania na gruncie w chwili powstania sporu o granicę . Sąd nie przyjął , zgodnie z żądaniem uczestników J. i G. małżonków K. zarzutu zasiedzenia przez nich spornego pasa gruntu, przyjmując , że posiadanie tego spornego pasa przygranicznego przez nich miało cechy posiadania samoistnego posiadania dopiero od 1985-1986 roku , to jest od czasu , gdy między nieruchomościami , wzdłuż całej długości granicy postawiono ogrodzenie . Od tego czasu uczestnicy K. posiadali sporny pas gruntu , z tym , że okres tego posiadania ;liczony od 1985 roku był krótszy niż wymagany okres 30 – letni zasiedzenia , bowiem został przerwany wszczęciem w dniu 14 maja 1999 roku postępowania rozgraniczeniowego . Konkluzją przeprowadzonego przez Sąd rozgraniczenia w sprawie I Ns 182/04 było przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia mapy ewidencyjnej z 1970 roku nr (...) i ustalenie na jej podstawie przebiegu granicy według stanu prawnego .

(ze sprawy I Ns 510/00 : postanowienie k 376, uzasadnienie k 378-387, szkic graniczny geodety E. O. k 119)

W dniu 24 lipca 2007 roku H. Z. , M. H. i J. H. wnieśli do Sądu Rejonowego w Zgierzu pozew przeciwko G. i J. małżonkom K. o wydanie spornego pasa gruntu zgodnie z postanowieniem ze sprawy I Ns 182/04 ustalającym przebieg granic między działkami (...) . Sprawa została wpisana pod sygnaturę I C 273/07 . Powodowie zażądali udostępnienie zajętego pasa i demontaż istniejącego ogrodzenia z siatki na słupkach metalowych oraz usunięcia wszelkich naniesień i nasadzenia a tym terenie . Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2008 roku Sąd zawiesił postępowanie w tej sprawie wobec kolejnego zawisłego przed sądem sporu między stronami w sprawie I C 412/07 o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli przenoszącej własność spornej nieruchomości w trybie art. 231 kc . Sprawa zarejestrowana w Sądzie Rejonowym w Zgierzu pod sygn.. I C 412/07 została przekazana według właściwości do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi i uzyskała sygn.. I C 881/09 .

Postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2014 roku postępowanie zostało podjęte wobec prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie I C 881/09 , a następnie w dniu 3 października 2014 roku zawieszono ponownie wobec złożenia wniosku o zasiedzenie w niniejszej sprawie .

(akta sprawy I C 273/07 : pozew k 2-3, postanowienie o zawieszeniu k 55 , 129)

W trwającej przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi sprawie I C 881/09 sąd prawomocnie oddalił powództwo o zobowiązanie pozwanych J. H., H. Z. oraz M. H. do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu na rzecz powodów J. i G. K. własności nieruchomości zawartej pomiędzy liniami koloru zielonego i czerwonego wyznaczonych przez biegłego geodetę E. O. w sprawie I Ns 510/00 (później I Ns 182/04) w trybie art. 231 kc . Sąd przyjął w swoich rozważaniach ustalenia , w których uznał , że wzdłuż linii szklarni od ulicy (...) znajdowała się droga , będąca przedłużeniem ogrodu znajdującego się na nieruchomości państwa K. . Z drogi tej korzystał zarówno L. K. jak i rodzina H. . Droga ta była udostępniana państwu K. do użytkowania i drogą ta mogli dojeżdżać do szklarni w czasie

jej budowy , a po jej wybudowaniu dowozić opał do grzania w szklarni . Korzystanie z drogi po wybudowaniu szklarni zrodziło w stosunkach sąsiedzkich konflikt , który trwał przez następne lata . Z tego też powodu sąd nie dopatrył się w korzystaniu ze spornego pasa gruntu jego samoistnego posiadania . Dopiero od postawienia ogrodzenia z metalowej siatki , co miało miejsce w latach 1985-1986 można mówić o samoistnym posiadaniu po stronie państwa K. , z tym , że posiadanie to nie było w dobrej wierze , bowiem zarówno powodowie w tej sprawie , jak i ich poprzednicy prawni nie mieli świadomości , iż przysługuje im prawo własności spornego pasa gruntu , zdawali bowiem sobie z tego sprawę , że własność tego pasa gruntu jest sporna. Nie mogli w związku z tym uważać się za osoby , którym prawo własności do tej części nieruchomości przysługuje . Poprzednik prawny pozwanych w tej sprawie wyraził zgodę na użytkowanie pasa drogi w czasie budowy szklarni , a później w czasie prowadzenia szklarni , z tym , że uzewnętrznił swoje niezadowolenie z korzystania z tej drogi przez rodzinę K. .

(z akt sprawy I C 881/09 : wyrok k 379, uzasadnienie k 383-388 , wyrok w sprawie III Ca 1018/13 k 419)

Ustalenia w niniejszej sprawie zostały oparte o trwające i zakończone prawomocnie postępowania o rozgraniczenie , o zasiedzenie udziału w nieruchomości , o wydanie nieruchomości oraz o złożenie oświadczenia woli . Wszystkie te sprawy z wyjątkiem zawieszanej sprawy o wydanie nieruchomości przeszły kontrolę instancyjną i były przedmiotem rozstrzygnięcia złożonych w nich apelacji .

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawców o dokonanie oględzin spornej nieruchomości oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego geodety , który miał dokonać analizy ksiąg wieczystych kw (...) i kw (...) oraz miałby wypowiedzieć się jak w rzeczywistości przebiegał sporny pas według zgłoszonego w sprawie zasiedzenia na dzień 1 stycznia 1982 roku . Sąd nie widzi żadnego uzasadnionego powodu , aby dokonywać oględzin nieruchomości skoro znany jest zarówno stronom jak i sądowi przedmiot sporu , będący zresztą przedmiotem zarówno sprawy o rozgraniczenie jak i o złożenie oświadczenia w trybie art. 231 kc . Natomiast badanie przez biegłego sądowego ksiąg wieczystych w celu ustalenia stanu prawnego posiadania spornych nieruchomości było przedmiotem analizy prawnej biegłego sądowego E. O. .

Sąd oddalił również wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o zaliczenie w poczet materiału dowodowego zdjęć starego płotu , zrobionych przed ostatnią rozprawą , bowiem w istocie swej ustalenia w niniejszej sprawie powinny dotyczyć posiadania nieruchomości w latach od 1952 roku najpóźniej do 1982 roku . Również dowód z wpłat dokonywanych w podatku przez A. B. został oddalony , bowiem fakt opłacania podatku przez osobę będącą dzierżawcą szklarni w żaden sposób nie odnosi się do stanu posiadania nieruchomości od 1952 roku . Dowód ten również powinien być zgłoszony w terminie wyznaczonym przez Sąd , bowiem świadek A. B. był zgłoszony i zeznawał jako świadek również w sprawie o rozgraniczenie , tak więc jego zeznania i posiadany materiał dowodowy powinien być znany stronie wnioskującej.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika uczestników o udzielenie terminu do zgłoszenia wniosków dowodowych w postaci kart sprawy o rozgraniczenie , w której zeznawali świadkowie , których z powodów oczywistych nie można powołać w niniejszym postępowaniu , bowiem w rzeczywistości zmierzało to do powtórzenia czynności dowodowych dokonanych już w innej sprawie .

Sąd zważył , co następuje :

Z uwagi na zgłoszony pierwotnie przez wnioskodawców przedmiot postępowania , który zmierzał do ustalenia posiadania spornego pasa gruntu od 1952 roku sąd , przynajmniej w początkowej fazie postępowania nie uznał , że zachodzi powaga rzeczy osądzonej skutkująca odrzuceniem wniosku na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 kpc .

Z całym postępowaniem dowodowym zgłoszonym przez wnioskodawcę , a wymuszającym zgłoszenie dowodów przez uczestników nie pojawiła się inna okoliczność niż ta , jak kształtowała się granica spornych nieruchomości do momentu wybudowania szklarni i ich użytkowania , kiedy i jak i przez kogo był wykorzystywany wtedy pas drogi oraz kiedy zostało postawione ogrodzenie z siatki od strony ulicy (...) . Przedmiot żądania we wniosku był więc inny niż

wcześniejsze rozstrzygnięcie w sprawie o rozgraniczenie, ale zgłoszone dowody i okoliczności powołane w tych dowodach już do takiego wniosku nie prowadziły .

Powagą rzeczy osądzonej jest przedmiot rozpoznania i rozstrzygnięcie sądu , czyli roszczenie zgłoszone w sprawie lub ukształtowane w toku postępowania .Orzeczenie ma zatem powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło rozstrzygnięcie , z chwili orzeczenia (art. 366 kpc)

Znaczenie podstawy faktycznej dla określenia przedmiotowych granic powagi rzeczy osądzonej , zostaje przesądzone w chwili orzekania , co łączy się z zagadnieniem prekluzji materiału procesowego . Jeżeli uczestnik nie wystąpił z twierdzeniem , co do pewnej okoliczności dlatego ,że okoliczność ta w chwili orzekania nie istniała albo została podniesiona ,pomimo że nie istniała , to gdy wystąpiła po uprawomocnieniu orzeczenia , można na jej podstawie wystąpić z nowym roszczeniem , wobec istnienia już odmiennej podstawy faktycznej . W takiej sytuacji do ustalenia tożsamości obu roszczeń konieczne jest porównanie nie tylko zgłoszonych żądań , ale podstaw faktycznych obu spraw . Natomiast jeżeli uczestnik nie zgłosił twierdzeń co do okoliczności faktycznej , która już istniała i dlatego uzyskał negatywne rozstrzygnięcie , nie może występować z nowym roszczeniem przy identyczności podstawy faktycznej o ten sam przedmiot , chociażby wykazał , że nie przytoczył pominiętej okoliczności bez swojej winy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 III PZP 63/68 OSPiKA 1969 poz. 251) . Prekluzji ulega jednak tylko ten materiał procesowy , który dotyczy podstawy faktycznej w zakresie hipotezy normy materialnoprawnej zastosowanej przez sąd , natomiast twierdzenia i dowody dotyczące innej podstawy prawnej są dla konkretnej sprawy obojętne . Z powyższych uwag można wywieść , że prawomocność materialna trwa niezmiennie dopóty dopóki podstawa faktyczna , która stała się przyczyną indywidualizacji normy prawnej w orzeczeniu nie uległa zmianie .

W niniejszej sprawie wnioski o stwierdzenie zasiedzenia spornego pasa gruntu przez J. i D. małżonków K. został wywiedziony z posiadania tego pasa gruntu przez ich poprzedników prawnych , czyli od 1952 roku . Żaden ze wskazanych przez stronę wnioskująca dowodów , przeprowadzonych następnie w niniejszej sprawie nie wykazał powstania lub zaistnienia okoliczności faktycznych , które nie były znane państwu K. w trakcie postępowania rozgraniczeniowego w sprawie I Ns 182/04 , a o których dowiedzieli się w późniejszym czasie . Świadczenie zgłoszone przez wnioskodawcę z wyjątkiem W. Z. (1) , byli przesłuchiwani przez sąd w sprawie o rozgraniczenie . I tak świadek B. P. zeznawał w dniu 1 czerwca 2004 roku (k 248-249 akt I Ns 182/04) , świadek M. M. w dniu 17 czerwca 2005 roku (k 344) , a świadek A. B. był przesłuchany w postępowaniu apelacyjnym przed Sądem Okręgowym w Łodzi w dniu 9 maja 2006 roku (k 423 odw -424) . Natomiast świadek K. M. została przesłuchana w charakterze świadka w dniu 7 kwietnia 2004 roku (k 278-279) . Natomiast wiedza świadka W. Z. (2) dotyczy okresu lat 1960 tych , z tym , że nie potrafił on w sposób konkretny wskazać przebiegu płotu drewnianego (k 195 akt I Ns 1427/14) . Wydana w sprawie opinia biegłego geodety E. O. dotyczyła ustalenia i powołania w opinii przebiegu granicy prawnej według jej stanu z 1970 roku . Natomiast nie można oprzeć się przeświadczeniu , że obecny wniosek o zasiedzenie spornego pasa gruntu według stanu posiadania wywiedzionego z 1952 roku , a trwającego według wnioskodawcy do początku 1985 roku wynika z niepogodzenia się rodziny K. z prawomocnym rozstrzygnięciem w sprawie o rozgraniczenie .

W niniejszej sprawie należy również zaznaczyć wzajemne relacje w pojęciu powagi rzeczy osądzonej a mocą wiążącą prawomocnego orzeczenia . Różnica między zastosowaniem powagi rzeczy osądzonej i mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia polega na tym , że w razie istnienia powagi sąd bada tylko jej istnienie i odrzuca pozew lub wniosek . Jeżeli zaś powaga rzeczy osądzonej nie istnieje , sąd na zasadach ogólnych bada wszystkie przesłanki procesowe , powinien zbadać , czy powód ma interes prawny w wytoczeniu powództwa i oddala powództwo dopiero po stwierdzeniu braku tego interesu .

W niniejszej sprawie istnieją wszelkie przesłanki do zastosowania art. 365 kpc , zgodnie z którym orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd , który je wydał , lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej , a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby . Jednocześnie art. 366 kpc stanowi , że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko do tego , co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia , a ponadto tylko między tymi samymi stronami . Skutki prawomocności materialnej

sprowadzają się do wykluczenia możliwości ponownego rozpoznania sprawy między tymi samymi stronami. Jest to przesłanka procesowa określana jako powaga rzeczy osądzonej (res iudicata) .

Z kolei art. 365 § 1 kpc odnosi się do skutków prawomocności materialnej w sensie pozytywnym, która zabezpiecza poszanowanie dla rozstrzygnięcia sądu ustalającego i regulującego stosunek prawny stanowiący przedmiot rozstrzygnięcia . Moc wiążąca orzeczenia merytorycznego , określona w art. 365 § 1 kpc może być brana pod uwagę tylko w innym postępowaniu niż to, w którym je wydano. Orzeczenie takie uzyskuje moc wiążącą z chwilą uprawomocnienia się , a zatem z chwilą definitywnego zakończenia postępowania . W kolejnym postępowaniu , w którym pojawia się dana kwestia , nie podlega ona już ponownemu badaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2008 V CSK 441.07) . Związanie orzeczeniem oznacza niedopuszczalność przeprowadzenia postępowania dowodowego w tej kwestii , nie tylko zaś dokonywania sprzecznych ustaleń. Jednocześnie zgodnie podnosi się w doktrynie , że przedmiotowy zasięg prawomocności materialnej odnosi się co do zasady do samego rozstrzygnięcia , nie zaś do jego motywów i zawartych w nich ustaleniach faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2007 II CSK 347/07, wyrok z dnia 23 maja 2002 IV CKN 1073/00)

Jednocześnie jednak podkreśla się , że stanowisko takie w żadnym razie nie wyklucza sięgania do okoliczności objętych uzasadnieniem orzeczenia , jeżeli jest to potrzebne dla określenia granic prawomocności materialnej . (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 II CSK 425/06) . Konieczne jest bowiem uwzględnienie przedmiotu rozstrzygnięcia w związku z podstawą sporu . Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 marca 2003 roku III CZP 97/02 (OSNC 2003/12/160) sąd nie jest związany ustaleniami wynikającymi z uzasadnienia orzeczenia w takim zakresie , w jakim nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia zawartego w wyroku . Jest natomiast związany wskazanymi w uzasadnieniu ustaleniami mającymi wpływ na końcowe rozstrzygnięcie , w szczególności ustaleniami prejudycjalnymi , których skutkiem było wydanie określonego wyroku lub postanowienia orzekającego co do istoty sprawy .

W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się jednocześnie i to , że jeżeli wcześniejszy wyrok rozstrzyga kwestię , która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie aktualnie rozpoznawanej kwestia ta nie może być w ogóle badana . Prawomocność materialna , w którą wyposażone są w procesie , oprócz rozstrzygających sprawę co do istoty wyroków , orzeczenia proceduralne , wyraża nakaz przyjmowania , że w danej sytuacji stan prawny przedstawia się tak , jak to wynika z zawartego w orzeczeniu rozstrzygnięcia . Przepis art. 365 § 1 kpc adresuje ten nakaz nie tylko do stron , ale i do sądu , który wydał orzeczenie , oraz do innych sądów , organów państwowych i organów administracji publicznej . Treścią nakazu wynikającego z art. 365 § 1 kpc jest więc powinność uwzględniania przez wymienione w tym przepisie osoby i instytucje stanu prawnego wynikającego z utożsamianego z powagą rzeczy osądzonej prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy co do istoty.

Ten wywód prawny oznacza w niniejszej sprawie tyle , że obecny sąd jest zobowiązany jest uznać , że kwestia prawna , która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości między stronami tego sporu , gdzie została wytyczona granica prawna między nieruchomościami kształtuje się tak jak to przyjęto we wcześniejszym prawomocnym orzeczeniu . Przesądzenie tej kwestii oznacza , że w późniejszym postępowaniu nie może być ona już ponownie badana , a zatem zachodzi konieczność ograniczenia dowodzenia faktów objętych prejudycjalnym orzeczeniem . Stąd też ograniczeniu dowodowemu musiały podlegać wnioski dowodowe zmierzające do ponownego badania stanu prawnego zapisanego w księgach wieczystych nieruchomości jak i wnioski zmierzające do przeprowadzenia ponownego przesłuchania świadków na okoliczności przebiegu ogrodzenia nieruchomości.

Prawomocność materialna w znaczeniu pozytywnym wynikającym z treści art. 365 kpc , jak i negatywnym , określonym w art. 366 kpc jest uwzględniana przez sądy z urzędu i nie podlega dyspozycji stron. Jest to związane z funkcją tych przepisów polegającą na utrwaleniu skutków prawomocnego orzeczenia i uniemożliwieniu ich wzruszenia . Regulacja ta realizuje jedną z najistotniejszych gwarancji konstytucyjnych jaką jest prawo do rozstrzygnięcia sprawy przez niezawisły sąd , która nie byłaby możliwa do osiągnięcia bez stabilności , pewności i niewzruszalności rozstrzygnięć sądowych .

Mając na uwadze powyższe nie można zgodzić się z działaniem wnioskodawcy w niniejszej sprawie, które w sposób wyraźny zmierzają do zakwestionowania rozstrzygnięcia będącego przedmiotem wcześniejszego prawomocnego orzeczenia. Odnosi się to do ustaleń przebiegu granicy prawnej między obiema nieruchomościami stron konfliktu ustalonymi według stanu prawnego wywiezionego w postanowieniu sądu z dnia 11 października 2005 roku w sprawie I Ns 182/04, a potwierdzonego oddaloną apelacją postanowieniem z dnia 30 maja 2006 roku w sprawie III Ca 1699/05 (k 430) w sprawie o rozgraniczenie. Nawet przyjmując, że istnieją jakiegokolwiek przesłanki, udowodnione przez wnioskodawcę, do ustalenia innej niż to wynika z ustaleń o rozgraniczeniu granicy prawnej obu nieruchomości, takie ustalenia, które nie mają zresztą potwierdzenia w przedstawionym przez wnioskodawcę materiale dowodowym, nie mogłyby prowadzić do obalenia skutków, jakie ze sobą niesie wcześniejsze orzeczenie ustalające przebieg granicy nieruchomości, właśnie z uwagi na regulację zawartą w art. 365 § 1 kpc. Nie ulega bowiem wątpliwości, że postanowienie Sądu Rejonowego w Zgierzu w sprawie I Ns 182/04 jakie zostało wydane w dniu 11 października 2005 roku ma w stosunku do niniejszej sprawy charakter prejudycjalny. Analiza bowiem tego orzeczenia, jak i uzasadnienia nie pozostawiają najmniejszej wątpliwości, że w każdej z tych spraw istniał ten sam przedmiot sporu, powołane są te same zdarzenia. W obu sprawach chodzi bowiem o ten sam pas gruntów sporu, chodzi o tę samą granicę między nieruchomościami, a strony powołują się na te same okoliczności i zdarzenia. I wcale nie chodzi w nowym wniosku o wywiezienie jak przebiegało faktyczne posiadanie od 1952 roku, tylko co legło u podstaw sporu sąsiedzkiego i jaki był jego finał w postępowaniu przed sądem cywilnym.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd oddalił wniosek o zasiedzenie.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 kpc przyjmując zasadę, że każdy z uczestników ponosi we własnym zakresie koszty związane ze swoim udziałem w sprawie. Dotyczy to zarówno kosztów opłaty sądowej i kosztów występowania pełnomocnika po stronie wnioskującej, jak i reprezentacji przez pełnomocnika części uczestników.